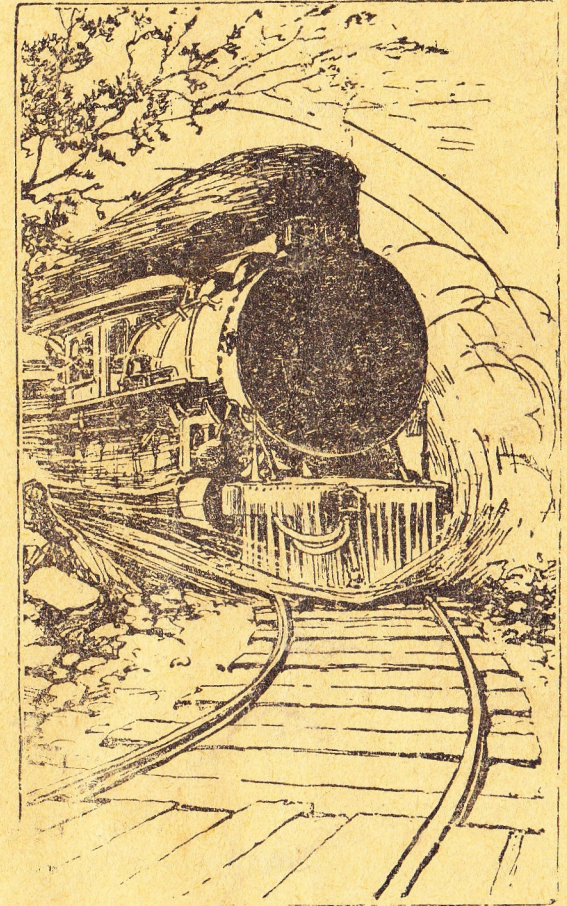

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 2. Zwarte Koo. — 4. De Heks uit de Duinen. — 5. Aan de Molenbeek. — 7. Karel Cogge (De Overstroming aan den IJzer. — 9. De jonge Vluchteling. — 13. Beter een Lap dan een Scheur. — 14. Harten van Goud. (B. Hans). — 15. Op 't Verdrongen Land van Saaftinge. — 16. De Fee van den Kluisberg. — 17. De Zinneloozen te Gheel. — 18. De Hut op de Heide. — 19. Hugo Verriest. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 21. De Landlooper. — 22. En toch Feest. (B. Hans). — 23. Sinterklaas in 't Veehuis. — 24. Grapjes en Vroolijke Verzellingen. — 25. De Vriezeman. — 26. Verdwaald en Terecht. (B. Hans). — 27. De jongen van West-Roosebeke. — 28. De Jongens van den Waterkant. (B. Hans). — 29. De Kleine Smokkelaar. (A. De Cort). — 30. De Verdrongen Stad. — 31. Het Weesje van Brugge. — 32. Schoone Daden. — 33. Een plezierige Vacantie. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het kindje van de zee. — 36. In de Moeren. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 39. De Man uit den Toren. — 40. Spreekwoorden en Verhalen. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 44. 't Grafje in de Duinen. — 46. Broederlijke (de gebroeders van Raemdonck). — 47. Brugge en Omgeving. — 48. Eerlijk duurt het langst. — 49. De Kleine Verspieder. — 51. Een Lastig Geschenk. — 52. Zonder Ouders. (B. Hans). — 53. Een Kerstfeest in Vlaanderen. — 54. Arme Bedelares. (A. De Cort). — 55. De Verloren Zoon. — 56. In 't Bosch van Houthulst. — 57. Nog Gered. (B. Hans). — 58. Uit de Oude Doos. — 59. Dokter Jenner en Jenny. (J. Ten Heuvel). — 60. Moeder Eyer. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 64. De Kinderen van den Zeeloods. (B. Hans). — 65. Bij de Boschkerels. — 66. De Kinderen van den Smkelaar. — 68. De Landverhuizers. — 69. Leeuwte Van Damme. — 70. Van alles wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 72. Een Moedige Kermisjongen. — 73. Trouwe Vriendschap — 75. Aan de Kust. — 76. Het Bultje. (B. Hans). — 77. De Pastoor van Lapscheure. — 78. Samen uit. — 79. De verrassing van Audenaarde. — 81. Een Pak van 't Hart. — 82. Vaderlandsche Verhalen. — 85. De overwintering op Nova-Zemla. — 86. Hoogmoed komt voor den Val. — 89. Hoe Sinterklaas hielp. — 90. In Grooten Nood. (Annie Hans). — 91. Kerstmis aan Zee. — Toch Ester thuis. — 104. Denk aan Moeder. — 110. Robinson Crusoe. — 111. Hendrik Conscience. — 116. Een Blijde Sinterklaas avond. — 117. Peter Joannes (B. Steyns). — 121. Hoog Bezoek — 122. De wonderlike Zwaan. — 123. Uit Bange Dagen. — 125. De Flinke Baanwachtster. — 126. De Kerels van Lampernisse. (Zannekin). — 127. Eliza's Vlucht. — 128. De Gelaasde Kat. — 129. De Dochter van den Blauwer. — 130. In Vacantie. — 131. Gered uit de Sneeuw. — 132. Tinneke. — 133. De Heldin van Stekene. — 134. Onrechtvaardig Gestraft. — 185. De Apostelbrokken van Rupelmonde. — 136. Tijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 138. Alfred's Vacantie. — 139. Matha's Avonturen. — 140. St-Niklaas te Mechelen. — 141. Kerstavond van Bertje. — 142. Op 't Oud Kasteel. — 143. De reis in de Wildernis. — 144. Bij de Kabouteren. — 145. De Spionnen op den Toren. — 146. De Jongen van Gaver. — 147. Een Jaar van Huis. — 148. De Schat in de Duinen. — 149. Oud Moederke. (C. Maerten). — 150. De Smokkelaars van de Zee. (J. Goddeeris). — 151. De Brand. — 152. De Schat in de Mijn (B. Hans). — 153. Het Graf in 't Bosch. — 154. Het Berouw van den Strooper. — 155. 't Kasteel Hoogdonck. — 156. Van de Hut naar het Palis. — 157. De Heldhaftige Mijnwerker. — 158. Brave Harten (toneelstukje). — 159. Karel de Goede. — 160. Na veel avonturen. — 161. Gered door een aap. — 162. Jan Brevdel. — De slag der Gulden sporen. — 164. Van den dood gered. — 165. Het Becheljongetje (J. Melaerts). — 166. D. Toovenaar. — 167. Van drie roovers. — 168. Een jonge held. — 169. Jacob Van Artvelde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. Een avontuurlijke reis. — 173. De strijd met den wolf. — 174. Een vreeselijke avond. — 175. De gevlochte slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. —

Richt u voor Kinderbibliotheek tot A. Hans-Van der Meulen, Contich.

De Dappere Elzie

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Prijs : 60 centiem.

DE DAPPERE ELZIE

I.

Elzie Rosier woonde met haar vader in het kleine huisje aan den spoorweg, die over de wijde Amerikaansche vlakke liep.

Haar moeder was eenige jaren geleden gestorven. Een broer, Jack, reed als machinist op den trein. Soms kwam hij hier voorbij en dan wuifde hij. Een andere broer was beambte in een station ver weg.

Vader Rosier moest elken dag wel twee uur ver langs de lijn gaan, om te zien of alles in orde was.

Er stonden in den naasten omtrek geen huizen. De eerste hoeve was wel vijf kwartier gaans van het lijnwachtershuisje verwijderd.

Maar hier en daar had de spoorwegmaatschappij zulk een toezichter geplaatst als Rosier, want er kon soms onraad aan de lijn zijn.

Zoo had een jaar geleden, na een geweldige wolkbreuk met zwaren regenval, Rosier bemerkt dat de rails op een lage plaats verzakt waren. De trein had daar kunnen ontsporen. Door een sein liet hij het gevaarte stoppen. Machinist, stoker en conducteurs keken den toestand na. Traag kon de trein over de zwakke plaats. De mannen waar-schuwden dan den overste van het naaste station. En een ploeg werklieden kwam de lijn herstellen.

Zoo was het dus noodig steeds waakzaam te zijn.

Veel treinen reden er over de eenzame vlakke niet: een 's morgens, een 's namiddags en een avonds, in beide richtingen.

Maar nu was vader ziek. Hij lag met koorts te bed.

Elzie, die hem dikwijls vergezelde bij de inspectie kon hem vervangen. Moest de ziekte voortduren, dan zou vader zijn overste verwittigen. Rosier hoopte echter na een paar dagen beter te zijn.

Elzie kwam van haar tocht terug. Ze had alles in orde bevonden.

Nu viel de avond. En het veertienjarig meisje spoedde zich, om thuis te zijn. Vader zou zijn

warme thee moeten hebben. En hij lag zoo eenzaam in zijn bedstede.

Elzie was verwonderd licht in het huisje te zien. 't Scheen door 't raam. Zou vader dan opgestaan zijn, om de lamp aan te steken. Dat ware toch onvoorzichtig. Hij moest warm onder de dekens blijven.

Elzie werd wat beangst. Ze kreeg het gevoel of thuis niet alles in orde zou zijn. Ze zette het op een loopen.

Ze hoorde stemmen binnen. Wie kon er zijn?

Elzie spiedde door 't venster. En ze schrok geweldig. Twee mannen waren bezig haar vader te binden. Een derde keek toe.

— Als de trein ontspoord, zult ge veel menschen dooden! hoorde Elzie haar vader zeggen.

— Te meer buit hebben wel! riep een der kerels uit.

Het meisje begreep alles. Hier moest gebeuren wat over eenige jaren roovers gedaan hadden in een andere streek. Vader had het gelezen in dagbladen, die de reizigers soms uit den trein wierpen voor de bewoners van het eenzame wachthuis.

De schelmen hadden de rails over zekere lengte uitgebroken en de trein in volle vaart doen ontsporen.

Er waren dooden en gewonden. De andere passagiers liepen verschrikt door elkaar. De kalmsten boden hulp.

De bandieten hielden zich of ze ook reizigers waren en de gewonden bijstonden. Maar ze roofden die de portefeuilles met het geld uit de zakken. En ze haalden ook waarden uit den postwagen.

Die geschiedenis flitste Elzie door het hoofd. En zulke vreeselijke booswichten waren nu hier, om den trein te laten ontsporen en reizigers te bestelen.

Elzie trok zich schielijk terug. Ze verborg zich in een boschje.

Ze zou zich de waardige dochter van een trouwen lijnwachter betoonen. Ze moest de reizigers redden, den trein doen stoppen.

Over een uur kwam hij... Tijd om naar de hoeve te gaan, bleef er dus niet over. De drie mannen aanvallen, dat was onmogelijk. De schavuiten zouden haar binden evenals vader.

Ze bad om sterkte, en ook om bescherming voor vader.

En ze dacht over haar plan na. Ze moest een roode lantaarn hebben, 't alarmsein.

Die lantaarns stonden in 't schuurtje naast het wachthuis.

— Ik moet er om, besloot het meisje.

Ze sloop er heen. De mannen waren nog in huis. Vlug gleed Elzie in het schuurtje. Ze wist de juiste plaats van elke lantaarn. En dadelijk nam

ze wat ze verlangde, ook lucifers, en zelfs een houweel.

Moest het zijn, ze zou zich wanhopig tegen de treinroovers verdedigen.

Met haar last verliet ze 't schuurtje. Ontsteld kroop ze achter een muurtje weg. Ze hoorde een man naar buiten komen en brommend zeggen: „Waar blijft de meid. De touwen liggen voor haar klaar.”

Elzie hield bijna den adem in.

— Doddel... kom nog een slok brandewijn! klonk een andere stem.

De kerel keerde naar binnen terug. En Elzie spoedde zich voort. Ze ging nu langs de lijn in de richting vanwaar de trein moest komen.

En daar voelde ze met haar voet, dat de rails inderdaad over een heel eind opgebroken waren... Hier zou de trein moeten ontsporen. Hier wilden de goddelooze kerels straks weerlooze menschen in een vreeselijk ongeluk om het leven brengen....

Elzie huiverde bij die gedachte. O, kon ze den trein doen stoppen! Als de machinist het sein maar zag.

Het meisje stapte nog een heel eind verder. Wat bonsde haar 't hart. Elzie voelde haar zware verantwoordelijkheid. Ze had veel levens in haar hand. En weer bad ze om kracht.

En ze smeekte God ook haar vader te behoe-

den. De schelmen konden vader dooden. Zulke lieden waren tot alles in staat.

In een boschje stak Elzie de lantaarn aan en verborg het licht onder haar schort.

De roovers mochten het sein nog niet zien, want dan zouden ze natuurlijk Elzie overvallen.

En nu wachtte het meisje... Wat duurde de tijd lang... Het dappere kind zweette van spanning... Maar 't was of ze het beeld van haar goede moeder zag, die haar glimlachend bemoedigde...

II.

De trein stoomde over de vlakke. Jack Rosier, Elzie's broer, stond naast den stoker op de locomotief.

Hij hield in de hand een brief aan een steen gebonden. Hij zou dien voor vader aan het huisje neer gooien, en eens de stoomfluit doen werken bij wijze van groet.

Stoppen mocht hij er natuurlijk niet doen

— Een rood licht! riep Jack ontsteld uit.

— Ja, 't sein om te stoppen! sprak de stoker.

— Wat kan dat zijn... 't Is dicht bij vaders huis.

Maar reeds werkte de rem en het machtig gevaarte met zijn langen sleep stond stil, gehoorzamend aan het roode licht, dat heen en weer had geslingerd.

Jack sprong van de locomotief. Hij zag een meisje

— Elzie! kreet hij...

— O, Jack... Jack... Goddank! schreide Elzie. Ze omklemde haar broer.

— Treinroovers... rails opgebroken... zei ze. Vader ligt gebonden in huis...

— Hij leeft toch nog?

— Ja... ja...

De konducteurs en ook passagiers kwamen toegelopen. Elzie deed haar verhaal.

De drie schavuiten zaten bij de opgebroken rails in een boschje.

— Daar is de trein... ik hoor hem, zei Doddel

— Nu zullen we 't hebben. Niet te voorschijn komen vóór al de menschen door elkaar loopen. Doddel, gij naar den postwagen! kommandeerde de leider, een beruchte bandiet uit Chicago.

— Er wordt met een roode lantaarn gezwaaid! zei de derde.

— Sein om te stoppen. Dat is die verwenschte meid! schreeuwde Doddel. Vlug er heen...

— Te laat... Ik hoor de alarmfluit al! We moeten maken, dat we weg komen. Het is mislukt! raasde de aanvoerder.

En de drie schavuiten vluchtten heen over de vlakke. Ja, Elzie had de trein gered.

Jack ging met haar naar het huisje. Vader lag gebonden op bed en leed vreeselijk bij de gedachte, dat hij de ramp niet kon vermijden.

Maar daar traden Jack en Elzie binnen.

— De trein!... vroeg Rosier gejaagd.

— Alles veilig... De misdaad is mislukt door de dapperheid van mijn flink zusje! juichte de machinist.

Rosier hoorde het verhaal en weende van vreugde, en kuste zijn kind.

Passagiers kwamen in huis en wenschten Elzie en haar vader geluk. Ze gaven geschenken...

Men moest in den trein overnachten. 's Nachts nog kwam een groep werklieden de lijn herstellen.

's Morgens vertrok de trein. En uit alle ramen wuifde men Elzie toe, die zoovelen het leven had gered.

Een politiewacht bleef achter. Elzie had den naam van een der roovers kunnen opgeven: Dodel. Ja, de politie kende dien doortrapt deug niet wel.

En 's avonds nog werden Dodel en zijn twee medeplichtigen in de naaste stad gevat.

Rosier kreeg nu een hooger post, aan een station van een stad. Elzie kon daar naar school gaan.

Al was er over haar in alle bladen geschreven, toch bleef ze nederig. Ze had dien roerigen avond God gedankt, om dat ze het groote werk had kunnen verrichten.

EEN DAPPERE JONGEN

Niet ver van de zee, in Frankrijk, lag het landgoed van den heer De Soir. Het bestond uit een net woonhuis en vele wijngaarden, die zich over de heuvelen tusschen het dal en de bergen uitstrekten. Aan den voet van dit landgoed liep de straatweg, en aan gene zijde daarvan prijkten de bosschen, in wier struikgewas, zooals het volk vertelde, landloopers en dergelijk geboefte zich ophielden.

Dat was de reden, waarom de bezitters der overige wijngaarden, die zich over de geheele streek uitbreidden, zich liever in de omliggende dorpen vestigden.

Alleen mijnheer De Soir was niet bang voor dat rare volkje, en beroemde er zich zelfs op, dat gedurende de twaalf jaren van zijn verblijf aldaar hem nog nooit een landlooper lastig was komen vallen.

In zijn huis woonden behalve hem, zijn echtgenoot en zijn dertienjarigen zoon, Amand, eene

oude vrouw, zijn schoonmoeder, verscheidene dienstboden en twee knechts, die in de wijnbergen werkten.

Het naastbijgelegen dorp lag een half uur van het landgoed verwijderd, en daar wandelde de jonge Amand dagelijks heen, want de pastoor van het dorpje gaf hem les.

Op een somberen Septemberdag keerde hij van 't dorp naar huis terug, toen hij twee jongens ontmoette, met wie hij aan 't spelen raakte, en spoedig in bosch en wei aan 't ravotten was. Amand was een beste jongen, maar terdege lichtzinnig en een stijfkop, die daarbij erg 't land aan stil zitten had. Al spelende met zijn vroolijke kameraden vergat hij huis en tijd, en zoo gebeurde het, dat hij ook dien dag eerst aan naar huis gaan ging denken, toen het reeds schemerde. En hij wist wel dat zijn grootmoeder alleen was nu.

Dichte wolken bedekten den hemel en spoedig viel de regen bij stroomen neer, zoodat Amand doornat en buiten adem in huis stapte.

Hij stormde de voorkamer binnen.

Doch hij vond alleen de oude grootmoeder in 't vertrek, die gebogen in een leuningstoel zat en hem met een alles behalve vriendelijk gezicht ontving. „Uw vader en moeder zijn al sinds twee uur naar een bruiloftsmaal”, begon ze op knorrigen toon. „Ik ben alleen thuis gebleven, want ook de knechts en meiden zijn weg. Wat staat het u toch

leelijk, Amand! dat ge in 't geheel niet om uw grootje geeft, ondankbare jongen!”

De knaap naderde haar stoel en zei: „Wees nu niet boos, grootje! ik wist niet, dat u alleen thuis was, anders...”

— Maar wat ziet ge er uit, jongen! viel hem de oude vrouw in de rede en bekeek hem van 't hoofd tot de voeten... Uw schoenen kapot. Ge hebt meer van een landlooper, dan van een kind van fatsoenlijke ouders. Waar hebt ge dan toch gezeten? Die roode streep op uw wang is er zeker door een slag of een steen op gekomen... Ik denk dat ge weer met straatbengels aan den gang zijt geweest.

Amand, wien de bittere toon, waarop de vrouw sprak, zeer deed, antwoordde levendig: „Ik heb niet geravot of met straatbengels gespeeld... De jongens van den burgemeester, die me een eindje gebracht hebben, zijn met me hardloopertje gaan spelen; en zoo zijn we op 't weiland gekomen, en...”

— Verontschuldigt u maar niet. Ik geloof er toch geen woord van, viel hem het oudje in de rede. Overigens bekent ge zelf, dat ge in plaats van regelrecht naar huis te gaan, rondgeboemeld hebt. Amand, Amand! ging ze nog heftiger voort, ik beef voor u, ge zijt op een slechten weg. Een jongen, die liever op straat is dan thuis, geraakt zoo licht in slecht gezelschap... daardoor komt hij

tot verkeerde dingen... en zoo kan het wel eens leelijk met hem afloopen.

De knaap was door al die verwijten bleek geworden. Nu werden zijn wangen weder purperrood. Hoe verzettede zich zijn trots tegen die woorden.

— Grootmoe, ge doet me onrecht aan! riep hij uit. Ik heb nog niets gedaan, daar ik me over behoef te schamen. Ik ben niet slecht en zal ook niet slecht worden!

De oude vrouw scheen niet naar hem te luisteren en ging voort: „Denk aan Jean Mortier. Deze was net zoo'n wilde jongen als gij, en liep den heelen dag rond... Hoe dikwijls heeft mij zijn moeder, die in 't dorp woonde, daarover geklaagd. En hoe is 't hem later vergaan? Dat zal ik u vertellen. Hij geraakte in slecht gezelschap, dat in 't bosch bij elkaar hokt, en werd door dat gespuis tot allerlei slechts verleid. Tegenwoordig is Jean Mortier — een gevreesde struikroover, de schrik van den geheelen omtrek. Hij zwerft nu hier dan daar.

Amand sloop naar een hoek der kamer, waar hij zonder een woord te spreken somber bleef mokken.

Dat hinderde grootmoeder nog meer, en zij zeide: „Amand, ge spreekt geen woord ofschoon ge ziet, hoe mij uw gedrag leed doet. Hebt ge dan geen hart voor uw grootmoeder, die u toch zoo

innig lief heeft? Zeer lang, zal het wel niet duren, dat ik er niet meer zal zijn; dan zult ge weenen en er berouw over hebben, dat ge niet naar mijn waarschuwingen geluisterd hebt.

De jongen zweeg nog altijd. Hoe makkelijk had hij zijn grootmoeder, die ondanks haar driftig karakter zulk een goede vrouw was, in haar humeur kunnen brengen. Hij behoefde slechts met een enkel woord vergiffenis te vragen; doch zijn trots belette hem die woorden over de lippen te brengen. Wel fluisterde hem eene inwendige stem toe: „Beken uw schuld, en verzoen u met uw grootmoeder". Zijn domme trots deed hem den mond dichthouden. Het kostte zelfs een harden strijd, want hij hield hartelijk veel van het oudje, en hij voelde wel, dat zij het goed meende, en dat hij haar veel te danken had.

Amand mokte voort.

— Mij een slechten jongen noemen, omdat ik wat gespeeld heb en mijn tijd vergat, dacht hij. En mij vergelijken met Jean Mortier, die een dief is geworden. Grootmoeder is onrechtvaardig.

De meid bracht de lamp binnen en zei tot grootmoeder:

— Nu is mijn werk af. Zou ik nu ook niet eens naar mijn moeder mogen gaan?

— Wanneer kunt ge terug zijn? vroeg de oude vrouw.

— Binnen een uur ben ik thuis, antwoordde het meisje.

— Ga, en houd woord, zei grootmoeder.

Toen de meid heengegaan was, werd het weder stil in de groote huiskamer, want noch grootmoeder noch kleinkind spraken; diepe rust heerschte er, die slechts door het gieren van den wind afgebroken werd. De lamp brandde slechts flauw en het vertrek was eer duister dan licht.

Te midden dier stilte deed zich geruisch aan een deur hooren. Beiden luisterden.

— Wat is dat? vroeg grootmoeder verschrikt, en boog het bevende lichaam voorover.

— Dat is de wind. die zoo'n leven maakt, antwoorde Amand.

— Jongen, ging grootmoeder voort, terwijl zij blijde was, dat hij eindelijk het stilzwijgen verbroken had, beloof me, u te zullen beteren en mij geen aanleiding meer tot bezorgdheid, tot klagen en tranen te geven; ge weet, hoe lief ik u heb...

Plotseling hield zij op, want opnieuw deed zich het geluid sterker dan daar straks hooren.

— Dat is toch de wind niet! riep ze, terwijl haar geheele lichaam beefde. Kijk eens, of er iemand 't huis binnen gekomen is? Neen, neen... blijf liever hier en geef me de hand. Ik wil niet alleen zijn!

Amand plaatste zich voor haar stoel en luisterde met gespannen aandacht. Plotseling hoorde

men duidelijk stappen in huis.

— Wie is daar? vroeg Amand met een bevende stem.

Niemand antwoordde.

Hij herhaalde: „Wie is daar?”

In dit oogenblik stieten beiden een gil uit, want twee gemaskerde mannen stapten het vertrek in. De een drukte zijn hand op den mond van den jongen, terwijl de andere het oudje bij den hals pakte, en een lang mes trekkende riep: „Als ge een kik geeft, dan gaat ge 't hoekje om!”

De oude vrouw durfde zich niet te bewegen; Amand werd door een der schurken in 't midden der kamer gesleept en daar toegesnauwd: „Wijs mij de kast, waar uw vader 't geld bewaart.”

De jongen kon er van angst geen woord uitbrengen, maar wees slechts met de hand naar 't zijvertrek.

Een der roovers pakte hem bij den hals en trok hem mee in het zijkamertje, maakte licht en herhaalde: „Waar is nu de kast?”

Amand wees hem die. Terwijl de kerel den jongen voor de kast op den grond wierp, en hem den voet op de borst hield, opdat hij niet zou kunnen opstaan, brak hij de kast open, woelde door laden en vakken en stak het voorhanden goud met een brievenstasch, die papieren van waarde bevatte, bij zich.

Daarop riep hij zijn gezelschap, die nog altijd het oude bewaakte, toe: „Ik ben gereed, wij kunnen voort!”

Deze vloog naar de huisdeur en keek rechts en links den straatweg op, terwijl de andere Amand en het oude op dreigenden toon zei: „Verroert u niet, hoor, en probeert niet te schreeuwen, want bij 't allerminste leven vermoord ik u!”

In dit oogenblik hoorde men op straat leven, en de schelm sprong snel naar de deur, zoo heftig, dat door deze haastige beweging de zwarte lap, die voor zijn gezicht hing, los raakte en op den grond viel.

Het oude staarde den man aan en riep ontsteld uit: „Jean Mortier! Gij zijt het!”

Het was de opgeschoten jongen, van wien ze aan Amand verteld had.

— Ha, ik ben herkend! raasde Mortier.

Hij hief het mes op om de oude vrouw te doden.

— Ge zult me niet verraden! zei hij en stootte toe.

Amand zag het gevaar en wierp zich op zijn grootmoeder om haar te beschermen.

De roover vloekte en vluchtte...

Amand zonk met het hoofd op grootmoeders schoot.

— Zijt ge nog boos, omdat ik koppig geweest ben? vroeg hij zacht.

— Daar denk ik niet meer aan, antwoordde zij, want ik heb u boven alles lief!

— Vergeef me grootmoeder, zei Amand, met een steeds flauwer klinkende stem, als ik u ooit gekrenkt of verdriet aangedaan heb!

— Van harte vergeef ik u.

— Dank, fluisterde de jongen, terwijl de woorden met inspanning uitgesproken werden. Nu ben ik tevreden... gelukkig. Denk aan me, aan Amand en... en...

— Amand, Amand! riep de grootmoeder ontsteld. Wat scheelt er aan? Waarom doet ge zoo raar.

Zij lichtte het hoofd op, dat zwaar in haar schoot lag en — staarde in een aangezicht, waarover de dood zijne schaduwen uitspreidde!

— Denk aan mij, zei Amand met een gebroken, nauwelijks hoorbare stem... Kus vader en moeder...

— Amand! riep de oude vrouw vreeselijk bangst.

Een stroom donker bloed drong uit de kleeren van den knaap; hij viel op den grond en lag als levenloos voor haar.

De roover had Amand in het oogenblik, dat deze zijn grootje met zijn lichaam bedekte, het mes in den rug gestoken en hem zwaar verwond... Amand wilde zijn leven offeren, om dat van grootmoeder te redden.

De arme vrouw zat, door smart verpletterd,
naast haar kleinkind. Ze verloor haar bezinning...

* * *

Daar buiten kwam Martin, de oude visscher,
met een korf op den rug van het strand. Hij was
laat, want hij had met den storm moeten kampen.

En nu moest hij de visch nog naar het dorp
brengen.

Hij kwam voorbij het landgoed en hoorde een
kreet. Het was de schreeuw van Amand geweest.
Martin zag de kerels wegvlugten.

— Er is iets gebeurd, zei hij ontsteld.

Zonder aarzelen trad hij het huis binnen. Daar
vond hij Amand ten gronde bij grootmoeder, die
achterover in haar zetel lag.

— Beiden vermoord! kreet de visscher.

Maar hij merkte dat hij zich vergiste. Hij be-
sprenkelde het gezicht van de oude vrouw met
water. Grootmoeder keerde tot bewustzijn terug.
Ze vertelde hakkelend het gebeurde.

Martin droeg Amand op een rustbank. Hij trok
zijn kleeren open en zag de wonde.

— De knaap leeft nog, sprak hij.

— O, mocht God hem 't leven sparen! snikte
grootmoeder.

— Geef me doeken om hem te verbinden, her-
nam de visscher. We moeten het bloed stelpen...
Dan zal ik den dokter halen.

Aan boord had Martin menigmaal een gekwet-
sten matroos verzorgd.

Grootmoeder spande zich in en zocht linnen
Lijeën. Ze bracht ook een kom water. Martin leg-
de een eerste verband.

Intusschen kwam de meid thuis. Ze schrok na-
tuurlijk ook van 't gebeurde.

Ze kon nu grootmoeder gezelschap houden,
terwijl de visscher naar 't dorp ging.

Martin lichtte mijnheer De Soir in. Deze en zijn vrouw reden met den dokter naar het landgoed.

Wat een wederzien! De dokter gaf weinig hoop. Hij vernieuwde het verband en schreef maatregelen voor.

Amand werd in zijn bed gelegd.

Lang, zeer lang, bleef hij ernstig ziek. Grootmoeder week schier niet van zijn sponde. En vurig bad ze voor Amands herstel.

O, nu had ze ondervonden hoe innig lief Amand haar had. Zelfs zijn leven wilde hij dien avond voor haar offeren.

De knaap genas. Hij bleef nog een heelen tijd zwak.

Mortier en zijn medeplichtige werden na een lange vervolging aangehouden. Ze hadden nog meer misdaden op hun geweten. En ze werden voor vele jaren opgesloten.

Grootmoeder en Amand hadden als een nieuw verbond gesloten. Men zag ze veel samen.

En nooit meer twijfelde de oude vrouw aan het goede karakter van haar kleinzoon.

En Amand streed tegen zijn koppigheid.

(Naar de Kindercourant).

DE OVERSTROOMING

In Maart van het jaar 1887 werden de wateren van den Donau bij Weenen, door ijsschotsen opgestuwd. Ze hadden het land overstroomd. Het hooge water steeg zoo plotseling, dat voor de bewoners der huizen en hutten geen andere reddingsweg overbleef, dan ijlings op hun daken te vluchten.

Daar zaten zij bibberend van de koude, door den honger gekweld en staarden in de schuimende golven, die de eene ijsschots naar de andere tegen de muren der huizen joegen.

Op een weiland, dat vlak aan den oever grensde, stond een huisje, dat de tuinman Frans Grisinger met zijn vrouw en drie kinderen bewoonde. Hij was des morgens, toen de overstrooming plotseling ontstond, naar de stad gereden, om visch, die hij in de rivier gevangen had, op de markt te brengen. Terwijl zijn vrouw hem vergezeldde en de zwaar beladen handkar hielp trekken, bleven de zestienjarige knaap Frans en diens zusjes Thekla en Resi thuis.

Thekla, een dertienjarig meisje, kookte tegen twaalf uur het middagmaal, en riep haar broer toen alles klaar was.

De kinderen aten vergenoegd en zonder iets kwaads te vermoeden, en waren daar zoo druk mee bezig, dat zij in 't geheel niet letten op hetgeen intusschen buiten voorviel.

Eindelijk sprong Frans op en riep:

— Nu is het tijd, dat ik weer aan 't werk ga!

Zoodra hij naar de deur liep, bespeurde hij in zijn ooren zulk een gedruisch en gebruis, dat hij ternauwernood zijn zusjes, die nog altijd babbelden, kon verstaan.

Het doffe geloei werd al sterker en sterker.

In plaats van de deur te openen, zooals hij eerst wilde, stapte hij nu even aan 't venster.

Wat een vreeselijk tooneel deed zich daar aan zijn oog voor! Zoo ver zijn blik reikte, waren de weiden en velden met water bedekt. Het was één onafzienbaar groot meer, op welks vuil gele golven boomstammen, brokken van hutten en muren, balken en allerlei huisraad dreven. Hier en daar staken uit dezen onafzienbaren vloed de gevel of het dak van een huis en de toppen van boommen uit.

Frans slaakte een luiden gil, en staarde als een wanhopige deze plotselinge watervlakte aan. Daarop duwde hij de huisdeur open, om op de plaats in de open lucht te komen.

Dat was echter niet mogelijk, want ginds steeg de vloed al hooger en hooger, zoodat de twee tredjes, waarmee men de voordeur bereikte, reeds overstroemd waren.

— De weg naar buiten is ons al versperd! zei Frans en keerde, nadat hij de deur weer gesloten had, in 't huisvertrek terug.

Intusschen hadden ook de zusjes de verwoesting en het gevaar gezien, en begonnen hardop te snikken en te jammeren.

— We zullen verdrinken! we zullen verdrinken! Vader, moeder, helpt, helpt ons! klonk het.

Frans troostte ze ferm: „Houdt u nu maar bedaard, ik zal wel een weg vinden, die ons op het droge brengt.”

De ijsschotsen, welke door den vloed op het plaatsje gedreven werden, stegen tegen de buitenmuren en de deur, zoodat de laatste in al hare voegen kraakte.

— Wij hebben geen tijd te verliezen! riep de jongen. Zoo wij het huis niet verlaten, moeten we verdrinken.

Hij staarde radeloos door 't venster; vervolgens liep hij weder wanhopend de kamer op en neer, en keek ten slotte door een raampje, dat aan de achterzijde der woning was aangebracht, naar buiten.

Zijn oogen vielen op een olmboom, die daar

stond en met zijn breede takken een gedeelte van het dak bedekte.

Nu schoot hem als een bliksemstraal eene gedachte door het hoofd, die aan zijn besluiteloosheid op eenmaal een einde maakte...

Hoe menigmaal was hij van 't dak op dezen boom geklauterd en van daar tot op den top naar omhoog geklommen.

— Als 't ons gelukt, langs denzelfden weg den boom te bereiken, dan zijn we gered! zei hij bij zich zelve.

Hij liep dadelijk de trap op, die naar den zolder geleidde, kroop door een venster op het dak, dat gelukkig niet steil was, en schoof voorzichtig, zich aan de ontbladerde takken van den boom vasthoudende, tot bij den stam.

— De boom moet ons toevluchtsoord worden! dacht de knaap. Hij was reeds op 't punt zijn zusjes te roepen, toen bedenkingen en twijfel bij hem opstegen.

— Ik ben een sterke jongen, zei hij, aan het klauteren gewend en volstrekt niet bang. Voor mij zal het heel gemakkelijk zijn, den stam te bereiken en tusschen de takken een veilig plaatsje te vinden... Maar hoe zal dat met die vreesachtige meisjes gaan? Die kunnen niet klimmen, en zullen als zij het beproeven, in 't water vallen!

Hij dacht hier even over na, en zeide toen:

— Ik moet ze evenzeer bij 't klauteren helpen,

als een schuiplekje op den boom voor hen maken.

Toen kroop hij weer op zolder en zocht daar allerlei touw en planken, benevens eene oude deur bijeen; dat alles sleepte hij op 't dak.

— We hebben ook wat eten noodig, want wie weet, hoe lang we daarboven nog wachten moeten, totdat er hulp komt! dacht hij.

Hij ging toen weder naar beneden, haalde uit de kast rookvleesch en brood en vulde eene kruik met drinkwater. Toen zei hij tot de zusjes:

— Houdt nu op met weenen! Wij zullen op den boom klimmen, die achter 't huis staat en ons daar een nestje bouwen. Die olm staat daar al vele jaren en zijn stam is zoo sterk, dat hij tegen vloed en ijsschotsen terdege bestand is! Maar houdt u nu ferm, hoor!

— We zullen u helpen, zooveel we kunnen, zei Thekla.

— Doe dat, antwoordde hij. Kleedt u heel warm aan, en sleept zooveel dekens en kleeren als ge kunt mee naar 't dak, want het zal er heel koud zijn.

Het drietal klom nu op 't dak en Frans bond het eene eind van een touw om zijn lijf, terwijl hij het andere eind aan een dakijzer vastbond; toen klauterde hij op den naasten, overhangenden tak, van daar verder, altijd verder, totdat hij den dikken stam bereikt had. Hij vond twee groote,

sterke takken, maakte het touw los, dat hij om 't lijf geslagen had, sloeg het om een tak en riep Thekla toe:

— Bind het eind touw, dat aan 't dakijzer bevestigd is, aan de oude deur!

Dit deed zij, en nu trok hij aan 't andere eind, dat hij om den tak gespannen had, en trok zóó lang aanhoudend, tot dat hij de deur op den boom gesjouwd had.

Vervolgens legde hij ze op twee takken, die een soort van vork vormden, en Thekla moest het eind van het touw, dat hij van de deur losmaakte en haar toewierp, om een plank binden en ook deze werd door hem op den boom getrokken. Dat herhaalden zij een tweede en derde maal, zoodat Frans uit de deur en planken een soort van vloertje kon bouwen. Dat vloertje was vier meter breed en vier lang.

Op dezelfde wijze werden de levensmiddelen, de kruik vol drinkwater en de warme doeken en dekens op den boom gebracht en het „nest”, zoo als Frans het noemde, in orde gemaakt.

Nu kwam nog het allermoeilijkste aan: nu moesten Thekla en Resi in 't nestje getrokken worden.

Hij maakte van twee touwen één heel sterk, bevestigde een eind er van aan den stam van den boom, slingerde het andere eind op het dak, aan welks rand de meisjes stonden.

Nadat deze het eind van het touw opgevangen hadden, riep hij Thekla toe: „Bind het om Resi's lijf en maak het met een flinken knoop vast!”

Zij deed alles precies, zooals haar broer het aangaf en op een teeken van hem schoof zij de kleine van 't dak. Nu zweefde Resi eenige minuten lang boven het water, en werd daarop door de krachtige armen van Frans op 't vloertje getrokken. Zoodra zij daar goed en wel op was, bond hij haar met een strik aan den stam van den boom vast, opdat zij niet, als ze soms duizelig worden mocht, in de diepte zou neerstorten. Toen begon hij aan zijn laatste, maar lastigste werkje.

Thekla was een sterk, flink ontwikkeld meisje; een last, die voor een zestienjarigen jongen te zwaar scheen.

Hij twijfelde in stilte, of hij ze wel naar boven zou kunnen trekken. Maar wat kon hij anders doen, want zij moest toch, het kostte wat het wilde, gered worden!...

Na een kort gebed wikkelde hij 't eind van het trouw om de handen, opdat het hem niet ontglippen zou. Hij stutte beide voeten tegen den boomstam en riep Thekla, die zich het andere einde van het touw om het lijf gebonden had, toe: „Bid, dat ge gelukkig overkomt!... In Gods naam!”

Zij herhaalde: „In Gods naam!“ en liet zich van den dakrand in de lucht glijden.

Eene seconde later zweefde zij tusschen lucht en water... Frans trok en trok uit alle macht. Zij klemde zich aan een tak. Frans raakte zelfs buiten adem van inspanning. Het bloed steeg hem naar 't hoofd en de armen werden hem als uit het lid gewrongen.

Na vijf minuten, die hem als een eeuwigheid toeschenen, geraakte Thekla op een der takken.

Het was ook hoog tijd, dat zij eindelijk het vloertje bereikte, want juist, toen zij er den voet op zette, zonk Frans bewusteloos op den grond.

Hij kwam echter spoedig weer bij en zijn eerste werk was, voor de zusjes eene ligplaats in gereedheid te brengen. Van de doeken maakte hij een rustbed en de dekens bond hij aan en tusschen de takken vast, zoodat zij een soort van tent vormden, waarachter de meisjes tegen wind en regen beschermd waren.

Nadat Thekla en Resi zich neergezet hadden, stopte hij haar vleesch en brood toe, en zei: „Eet en versterkt u, want het zal gauw donker worden!”

Zij aten en dronken.

— Doet nu uw avondgebed en gaat zonder vrees slapen. Onze lieve Heer zal ons wel beschermen en hulp zenden. Laat ons op Hem vertrouwen! sprak de jongen.

Het huis stond nu al tot het dak onder water en de ijsblokken beukten met een dof klinkend gekraak tegen de muren, zoodat Frans elk oogenblik verwachtte, dat ze zouden instorten.

De vloed steeg al hooger en hooger. Nu greep Frans de angst aan, dat het water ook hun toevluchtsoord bereiken zou.

— Wie weet, of de woeste wateren ook niet den boom ontwortelen zullen! zuchtte hij.

Zoover zijn oog door de schemering dringen kon, zag hij niets dan vuilgeel, schuimend water, en daarop de ijsschollen drijven.

Nergens bespeurde hij een boot, die redding bracht; het zou onmogelijk zijn geweest, eene schuit of een bootje door die woeste golven en tusschen die ijsblokken te sturen.

Frans waakte den geheelen nacht door, en luisterde in groote spanning zoowel naar het bruisen van het steeds klimmende water, als naar ieder geluid uit de verte. Hij zag aan den oever, uit de huizen der Leopoldstad, lichtjes flikkeren, en nu en dan klonk hem geroep van ginds in 't oor.

Toen de nieuwe dag aanbrak, kraakte en dreunde het plotseling in zijn nabijheid en bij het glanzen van het licht zag hij, dat de muren der ouderlijke woning barstten. Er vormden zich scheuren en spleten en in 't volgend oogenblik zakte het ineen. Alles, dak en muren zonken in

de diepte en de golven dansten er schuimend over heen.

Frans drukte de handen voor zijn gezicht en weende..... Zoo zat hij totdat het geheel dag werd en de zusjes ontwaakten. Hun eerste blik was naar het huis. Hoe jammerden zij, toen zij het niet meer zagen.

Zoo brachten zij den morgen en middag door, en keken naar alle kanten uit, om eenig spoor van menschen of reddingsbooten te ontdekken. Eindelijk hoorden zij geroep en geschreeuw, dat al nader en nader kwam. Frans keek over den houten bodem heen en bespeurde tot zijn vreugde, dat ook het hooge water langzaam viel en de ijsschollen steeds kleiner en steeds minder werden.

Door de bladerlooze takken loerend, zag hij een bootje met drie flinke roeiers, dat flink vooruit schoot.

Frans greep een witten doek, dien Thekla om het hoofd geslagen had. Hij zwaaide er mee door de lucht, terwijl hij zoo luid mogelijk om hulp riep.

Zijn teekens werden opgemerkt en zijn geschreeuw gehoord, en spoedig landde het vaartuig aan den stam van den boom aan. Vader was daar met twee vrienden.

Frans bond zijn zusje Resi met touwen aan

zijn rug vast en wierp het eene eind van het touw aan de mannen toe die in de boot stonden. Zij lieten het langzaam vieren. Zoo kwam hij met zijn vracht naar beneden.

Thekla bleef op den boom achter. Zoodra nu echter Frans de boot bereikt en Resi daar neergezet had, riep hij zijn oudste zuster toe:

— Maak het touw van den boomstam los en bind het u om 't lijf!

Dat deed zij, en de mannen in het bootje grepen het andere eind touw, dat los om een tak geslingerd was; op en teeken van den knaap sloeg Thekla haar armen om den boomstam en schoof er ijlings langs naar beneden, terwijl zij door het touw vastgehouden werd, opdat zij niet in de diepte zou neerstorten.

Zoo kwam ook zij in de reddingsboot, die spoedig daarop de kinderen aan den oever bracht waar moeder ze in de armen sloot. Een ieder, die hoorde, hoe flink en dapper Frans zich gedragen had, riep van harte uit:

— Gij zijt een wakkere, brave jongen, die voor groot en klein een voorbeeld mag zijn!

Door de overstroming waren veel menschen arm geworden.

Toen het water zich geheel teruggetrokken had, vond Grisinger op de plaats van zijn huisje slechts een hoop steenen.

— Maar God zij gedankt, we hebben onze kinderen behouden. En we kunnen weer werken om er boven op te geraken, sprak hij.

Moeder knikte instemmend.

De regeering en de bewoners van andere deelen van 't land zonden geld aan de beproefde lieden.

Ook Grisinger kreeg zijn huisje terug. En dat Frans moedig meewerkte, om er welstand te brengen, kunt ge wel begrijpen.

(Uit de **Kindercourant**).

EINDE.